

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: HØJSKOLESANG TIL VALLEKILDE

Citation: Hostrup, C.: "HØJSKOLESANG TIL VALLEKILDE", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 464.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-workid138762/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

464

fatte hans Værk,
voxe sig solklar og stærk!
Æren er Guds i det høje.

Kimer, I Klokker, om Herren, som skjænked ham
Kraften,
kimer om Guldnet fra Himlen, der gyldned hans
Aften,
kimer fra Jord.
Sejer og Fred i Guds Ord!
Æren er Guds i det høje.

HØJSKOLESANG TIL VALLEKILDE

Mel. Ja vi elsker dette Landet.

Det, som lysner over Vangen,
er det Aftenrød?
var monstro det Svanesangen,
som fra Sundet lød?
Blank kun staar en gylden Strime,
slukkes den paa ny?
hvad er denne Brydnings-Time?
Skumring eller Gry?

Derpaa maa I unge svare,
det til eder staar,
om af Røre't sig skal klare
Dag med Krans om Haar,
om vort Hjem igen skal svømme
frelst paa Tidens Flod
og endnu sin Ungdoms Drømme
se med Kjød og Blod.

Atter stilles Dansker-Ætten
for en aaben Dør,
Aanden flyver over Sletten
lavt, som aldrig før,
kalder daandede til Live,
puster paa hver Gnist,
at den bedste Dag skal blive
den, der kom tilsidst.

Hører det, I Ungersvende!
nu sig aabner Vej,
bedre Tid staar op af denne,
hvis I svigter ej.
Hører det, I danske Piger!
eders Sag det er,
uden eder Dagen viger,
voxer kun med jer.

Flokkes tæt da, Danmarks unge!
– Aanden fandt paa Raad –
til at høre, til at sjunge,
voxe op til Daad,
at en Gang I kan med Ære,
bort fra Nattens Sky,
eders gamle Moder bære
ind i Dagen ny!

DE UNGES SANG
I VALLEKILDE HØJSKOLE

Ved Indvielsen af det ny Øvelseshus 1884.

Som en March af O. Lindblad.

Vi fik ej under Tidernes Tryk
et bøjet Mod, en ludende Ryg,
vor Kamp, vort Kald, hvad bære vi kan,
end ligger gjemt under Synskredsens Rand.

End vor Røst er uden Magt
og vor Daad uden Hjem,
og om os er al Ting sagt
med det Ord: vi vil frem!
Fremad efter Livets Kranse!
Tid har vi ej til at standse.

Vi veed, der end maa farts i Mag,
vi gaa som mod en gryende Dag,
men famler ej i Mulmet omkring
og skal ej hildes i Taagernes Ring.

Har vi langt endnu til Havn,
der er Vind i vore Sejl,
der er Lysning for vor Stavn,
at vi ej løbe fejl,
Trøstig fremad! tændt er Fyret,
Vej kjender han, som har Styret.

Kun Fod for Fod vi se, hvor vi gaa,
med veed dog godt, hvorhen vi skal naa:
til dybt i Barm at ha' vort Kompas
og ej blot finde, men fylde vor Plads.